

březen 2019

Autor titulní ilustrace: Veronika Kozáková, 9. A

Redakční rada: Markéta Roudenská, Eliška Makáňová, Veronika Havlíčková, Nela Drozdová, Klára Krumpová, Samuel Strýček, Radek Kouřil, Michaela Nováková, Klára Kašparová. **Zodpovídá:** Mgr. Marie Baslerová.

Základní škola Ruda nad Moravou, okres Šumperk, příspěvková organizace

Sportovní 300, 789 63 Ruda nad Moravou, IČ: 00 852 015, telefon 583 236 115, email: zsruda@zsruda.cz

Soutěž Mladý truhlář Rapotín

Ve středu 27. 2. 2019 se uskutečnilo druhé kolo soutěže Mladý truhlář na SŠŽT v Rapotíně, kterého se zúčastnili 3 nejlepší žáci ze zúčastněných škol. Naši školu reprezentovali Jana Babková a Jan Zajíc z 8. A a Sára Hajtmarová z 8. B. Úkolem druhého kola soutěže byla výroba misky z lipového dřeva řezbářskými dlaty. Čas na zhotovení byl stanoven na 5 hodin. Na konečném výrobku se hodnotil vzhled, praktičnost, originalita a celkové opracování. Z 15 vyrobených misek se hodnotily 3 nejlepší a 1 nejoriginálnější. Z našich žáků obsadil Jan Zajíc krásné 3. místo a získal hodnotnou cenu od sponzorů soutěže.

Odborná exkurze žáků 9. A a 9. B - Dukovany a Dalešice

V úterý 19. března 2019 se žáci devátých ročníků zúčastnili odborné exkurze v elektrárnách Dalešice a Dukovany. Jako první jsme navštívili vodní přečerpávací elektrárnu v Dalešicích. Zde si žáci prošli venkovní část elektrárny, kde si prohlédli vyřazenou turbínu,

transformátory a spodní nádrž elektrárny. Uvnitř elektrárny v informačním centru shlédli film o historii a provozu elektrárny a z ochozu vnitřní haly si prohlédli vybavení a stroje k opravě a výměně turbín a generátorů. Z Dalešic jsme přejeli do jaderné elektrárny Dukovany. V informačním centru jsme opět shlédli film o funkci a provozu jaderné elektrárny a výrobě elektrické energie. Potom nás informačním centrem provedly dvě průvodkyně, které na jednotlivých stanovištích na zmenšených maketách a modelech elektrárny vysvětlily žákům princip jaderné elektrárny. V další části informačního centra si žáci mohli prakticky vyzkoušet různé fyzikální pokusy při výrobě a přenosu elektrické energie. Žáci daných získaných vědomostí využijí ve fyzice při probírání kapitoly jaderná energie.

Přehazovaná – 2. místo v kraji

Náš smíšený tým pátáků se po vítězství v okrese představil 5. března v Šumperku na Hlucháku v krajském kole. Kromě našeho týmu se turnaje zúčastnily družstva ZŠ Jana

Železného Prostějov, ZŠ Žulová a pořádající III. ZŠ Šumperk.

V turnaji jsme obsadili druhé místo. Je nutné naše hráče a hráčky pochválit, poblahopřát jim ke krásnému druhému místu v kraji a poděkovat za příkladnou reprezentaci školy.

Vybíjená - 1. místo v okrese

Smíšený tým páťáků, který nás reprezentoval v přehazované, měl v únoru a březnu boj na dvou frontách. Průběžně se jim střídaly turnaje ve dvou sportech a ve škole si jich moc neužili. Vybíjená jim šla ale podobně jako přehazovaná. Vítězství v turnaji okresního

kola nám zaručilo účast v krajském kole, které proběhne na přelomu dubna a května v Prostějově, a vzhledem k síle našeho týmu to nemusí být konečná stanice. Republika se koná v červnu v Pecce!

Návštěva předškoláků

V. Kozáková, M. Roudenská

Dne 20. 3. 2019 navštívily naši školu děti z místní školky, které brzy půjdou do první třídy. Paní učitelky z první a druhé třídy si s dětmi povídaly a motivovaly je, aby se do první třídy těšily. Děti si vyzkoušely psaní na tabuli fixou a křídou. S podporou vyučujících si pomocí obrázkových cvičení vyzkoušely naše nové interaktivní tabule. Příjemná a klidná atmosféra se odrazila na zájmu dětí o výuku. Naším milým paním učitelkám se podařilo děti zabavit a díky nim

jsou předškoláci připraveni a natěšeni do první třídy.

Veselé zoubky

Celý týden se děti v první třídě seznamovaly s péčí o své zoubky. Pomocí pracovních listů objevovaly pravidla týkající se právě zoubků. Zjistily, co by měly jíst, aby měly zdravé zuby. Vybíraly, jaký kartáček je nejlepší a dostaly samolepky, které jim prozradí celý postup čištění zubů. Jako bonus děti dostaly balíčky s pomůckami pro dentální hygienu - zubní kartáček, pastu a přesýpací hodiny. Za celý týden děti vyrobily spoustu plakátů, které si vyvěsily ve škole.

Namalovaly, jak si představují červíky, kteří jim způsobují zubní kaz a namalovaly i samotné zoubky. Prvňáčci si týden užili a odnesli si mnoho nových a užitečných informací.

Návštěva knihovny

V pondělí 18. 2. 2019 jsme s žáky z 3. A navštívili místní knihovnu. Paní knihovnice si pro žáky připravila pěkný program. Povíдали si společně o Krtečkovi, zasoutěžili si v kompletování známých pohádkových dvojic a také se dozvěděli něco více o půjčování knih a o jejich řazení v policích. Dětem se návštěva líbila a určitě ji ještě někdy zopakujeme. Děkujeme paní knihovnici za pěkný program.

Jaro

Petra Hýblová, Adéla Pařenicová

Začíná jaro, všichni jsou veselí
z tohoto období.
Stromy se už oblékají,
na jaro se připravují.

Sněženky a bledulky,
rychle rostou květinčky.
Vlaštovky se vracejí,
hnízdو si už vytvářejí.

Proutí už je nachystané,
na pomlázky zapletené.
Zvířátka jsou probuzená
a na jaro natěšená.

Jarní úklid to je síla,
okna se už dávno myla.
Až ta chvíle nastane,
jaro rychle přistane.

Je to sranda veliká,
jak čas rychle utíká.
Noci už jsou teplejší
a dny zase dost delší.
Všechno má své kouzlo,
a to je na tom nejlepším.

Rozhovor s absolventkami

Autor: Klára Krumpová. Spolupracovali: Jana Babková, Míša Babková, Šárka Novotná.

Pro můj rozhovor jsem si vybrala Míšu Babkovou (20 let), která odešla z této školy už skoro před 5 lety, a Šárku Novotnou (16 let), a ta odešla minulý rok. Samozřejmě, že každá si to pamatuje trochu jinak, každá má jiný vkus a jiné názory.

1. Jak se ti na této škole líbilo?

MÍŠA: Líbilo, bylo tu dobré školní stravování.

ŠÁRKA: Myslím, že na lepší školu jsem chodit nemohla. Není sice top, ale každá škola má své pro a proti.

2. Zkus srovnat školu, na kterou chodíš (chodila si) s touto.

MÍŠA: Na střední škole byl lepší kolektiv.

ŠÁRKA: Tohle se asi moc srovnat nedá. Moje škola má úplně jiné zaměření, než ta v Rudě. Ale určitě jsou na té moji lepší učitelé a i styl výuky mi sedí víc.

3. Jak ses cítila, když si odcházela?

MÍŠA: Nevím, prostě změna.

ŠÁRKA: Strašně! Bylo mi hrozně líto, že odtud musím pryč. Měla jsem tam spoustu kamarádů a svůj zajatý režim, na který jsem byla zvyklá. A hlavně jsem měla hrozný strach z nové školy.

4. Co se ti na této škole nejvíce líbilo?

MÍŠA: Přírodopis a přístup učitelů.

ŠÁRKA: Přístup některých učitelů a to, že tam bylo spoustu mimoškolních aktivit, ze kterých si každý mohl vybrat tu svou. A to na každé škole nemají.

5. Chtěla by ses sem vrátit?

MÍŠA: Ano.

ŠÁRKA: Chtěla. Měla jsem to sem kousek a ne jak teď.

Měla jsem tam HODNĚ kamarádů, kteří mi teď chybí.

6. Jakého učitele si měla nejradši?

MÍŠA: Pana učitele Poláka.

ŠÁRKA: Určitě paní učitelku Wolfovou - tu asi nejvíc. Pak byla fajn ještě paní Kleinová a paní Baslerová.

7. Jak ses cítila, když si poprvé do této školy přišla?

MÍŠA: Zmateně.

ŠÁRKA: Měla jsem hrozný strach. Bylo tam na mě strašně moc lidí a celkově se mi škola zdála hrozně veliká, takže jsem měla pocit, že se asi brzo ztratím.

8. Vzpomínáš si na nějakou vtipnou věc, která se vám stala ve třídě?

MÍŠA: Nevzpomínám si.

ŠÁRKA: Ve třídě se jich stalo tolik! Ale nejlepší bylo, když nám z ničeho nic spadl učitelský stůl.

Veverka a myš

Adam Fischer

Žila, byla jedna myš. Byla ale tuze namyšlená. Myslela si, že je nejchytřejší, že všechno umí jenom ona nejlépe a také, že je ze všech myší nejkrásnější. Tato myš měla kamarádku veverku, která byla velmi chytrá.

Po celý rok si veverka chystala zásoby jídla na krutou zimu. Ještě týden před zimou pozvala veverka myš k sobě domů. Myš začala veverce kázat, že má doma nepořádek. Po tom jí začala všude šmejdit a říkala jí, že má doma prach. Za chvíli se jí začala ptát, jestli má zásoby jídla na zimu. Veverka jí odpověděla, že má velké zásoby jídla na zimu. Za chvíli se zeptala veverka myši, zda i ona má velké zásoby jídla na zimu a jestli by ji pozvala zítra k sobě domů. Myš odpověděla: „Co se staráš a k sobě domů tě nepozvu.“

Přišla zima, veverka byla spokojená, že má dostatek jídla na celou zimu. Zato myš hladověla ve svém úkrytu, jelikož zjistila, že nemá nic na jídlo.

Myš, ale něco napadlo. Napadlo jí, že by mohla jít za veverkou, jestli by jí nedala alespoň lískový oříšek. A tak myš šla za veverkou. Naštěstí to k veverce nebylo daleko. Přišla za veverkou a ptá se jí, jestli by jí něco nedala k jídlu. Veverka jí odpověděla: „Na podzim jsem se tě ptala, jestli máš zásoby jídla

na zimu, ale ty si mi odpověděla, proč se starám. Protože jsem, ale hodná dám ti lískové oříšky.“ Najednou skončila zima a myš už věděla, jak je důležité shromažďovat jídlo na zimu.

Ponaučení zní: „Každý by si měl nejdříve zamést před svým vlastním prahem.“

Velikonoce

Filip Pecko

Velikonoce jsou za dveřmi,
je to svátek pobožný,
pomlázkou holky vymrskám,
snad letos nějakou získám.

Ona mi dá slivovici,
lisknu sebou na lavici
a pak se z ní zvednu,
dám si ještě jednu.

Půjdu o dům dál
radši bych tam stál,
ale musím jít
a další holky zbít.

Nic

Matěj Konyarik

Jsem už unavený z toho, jak mezi sebou lidé neustále soupeří. Jde jim jen o to, být nejlepší, překonat ostatní. Přirozeně chce každý v životě dosáhnout toho pocitu, že je Někdo, že ve světě něco znamená. Ale proč?

Když se nad tím důkladně zamyslíte, my lidé, jakožto jeden z mnoha živých organismů, jsme ve vesmíru absolutní NIC. Jsme složení z prvků, které tu byly dávno před námi a budou ještě dlouho po nás.

Bude to znít jako jedna dlouhá hádanka, ale je to naprosto jednoduché. Bledě modrá tečka. Když tuto větu vyslovíte mezi svými přáteli, kolegy nebo kýmkoliv jiným, pravděpodobně vás budou mít za blázna. Ale není tomu tak.

14. února 1990. Den, kdy kosmická sonda Voyager1 pořídila snímek naší planety ze vzdálenosti přibližně šest miliard kilometrů. Při prvním pohledu na tu fotografii si většina lidí vůbec neuvědomuje, co to znamená. Ale já jsem si při pohledu na tuto fotografii něco uvědomil. Každý, o kom si myslíme, že něco znamená, každý náš kamarád, příbuzný nebo

náš vzor, všichni patří na jediný nám známý svět, kde je život. Na bledě modrou tečku. Ale co se tím snažím říct?

Moje hlavní otázka zní: „Proč lidé mezi sebou neustále soupeří?“ Proč se všichni snažíme o něco, co pomůže jen nám samotným? Každý den předčasně umírají spousty lidí po celém světě. Miliony lidí denně trpí a pro nás nic neznamenaají, ale proč? Proto, že každý se na tomto zrnku písku vznášejícím se ve vesmíru snaží něčeho dosáhnout, ale jen sám za sebe.

Jde mi o toto, co by bylo, kdyby se všichni lidé ze dne na den probrali a nesnažili se být nejlepší jako jednotlivci, ale jako celek. Podle mého názoru, by naše populace mohla dosáhnout nepředstavitelných věcí, ale jen jako celek.

Pokud lidé nezačnou brát vážně fakt, že se mezi sebou jen navzájem zabíjejí a perou se o moc a slávu, jak náš svět skončí?

Je to poměrně smutné, ale je to tak. Problém je ten, že nestačí malý zlomek lidí z milionu, kteří si toto uvědomují, a na základě toho si myslím, že my nebudeme nikdy lepší a vždy budeme ve vesmíru znamenat jen jedno velké NIC.

Co všechno umí světlo

Martina Banková

Byl jeden domeček, který stál na kraji strašidelného lesa, do kterého nikdo nechtěl chodit. V tomto domě bydlela paní, se kterou se nikdo nebavil, protože byla poněkud zvláštní a s nikým moc nekomunikovala.

Jednoho dne šel kolem Honzík a jeho sestra Anežka. Nevěděli, kudy mají jít dál. Tak se ženy zeptali: „Paní, kudy máme jít?“ Ona jim odpověděla: „Za chvíli bude tma, tak zůstaňte u mě a zítra půjdete dál.“

Když vešli do domu k záhadné ženě, nemohli uvěřit tomu, jak má krásné obydlí. Žena byla velmi hodná, ale zjistili, že je to čarodějnice.

Nejvíce se jim líbilo světlo, které měla v jednom pokoji. Když žena usnula, šli se na něj podívat.

Druhý den se jí ptali: „Co všechno umí to světlo?“ Odpověděla jim: „Pojďte za mnou, já vám to ukážu.“ A tak ji následovali. Když byli v místnosti, žena začala říkat nějaká přání a světlo všechno splnilo.

Děti u ženy zůstaly ještě na jednu noc. A jelikož byly zvědavé, šly v noci světlo vyzkoušet. Honzík vyslovil první přání:

„Přeji si, abychom měly nějaké peníze a trochu jídla.“ Světlo náhle zhaslo a začínalo to být strašidelné. Vtom se žena probudila a přišla se podívat. A řekla: „Já jsem si myslela, že to budete chtít zkusit, ale ono poslouchá jen mě.“

Postupně děti zjišťovaly, že světlo umí spoustu věcí. Zvládlo jednoduchá kouzla, upozorňovalo, když se někdo blížil k domu a hlavně splnilo vše, co si žena přála.

Ale děti už si nejvíce přály, vrátit se domů k rodičům.

Žena byla hodná, i když byla čarodějnice. A tak dětem řekla: „Já si budu přát, abyste se vrátily domů. A také, aby vaše rodina už nikdy nebyla chudá.“

Tak nakonec vše dobře dopadlo a děti se vrátily k rodičům. Díky hodné čarodějnici se jim od té doby žilo velmi dobře a všichni byli šťastní.

Červená Karkulka a Sněhurka – popletená pohádka

Václav Pleyer

Jednoho dne řekla maminka Sněhurce, ať jde navštívit svoji babičku Karkulku. Sněhurka odpověděla: „No dobrá, půjdu za babičkou.“ Maminka jí dala košík a v tom košíku bylo víno a bábovka.

Sněhurka šla a šla, až uslyšela svoji babičku, jak si povídá se sedmi trpaslíky. Sněhurka přišla k babičce a povídá jí: „Co tu děláš, babičko, nemáš být doma?“

Babička jí odpověděla: „To sice ano, ale přišla ke mně zlá čarodějnice a dala mi jablko. Já do něho kousla a spadla jsem na zem. Když šli okolo trpaslíci, pomohli mi vstát. Tak jsem jim přišla poděkovat.“

Babička Karkulka a vnučka Sněhurka šly domů. Babička si chtěla odpočinout ve své posteli, ale uviděla v ní ležet vlka.

Okolo šel myslivec. Babička za ním běžela, aby jim šel myslivec pomoci. Karkulka povídá myslivci: „Můžeš mi pomoci? V mé posteli leží vlk!“ Hajný odpověděl: „To víš, že ano,“ a pospíchali do chaloupky.

Když myslivec viděl vlka, vzal pušku a zastřelil ho. Potom ho shodil do studny. A měli hostinu na počest hajného, že vlka zabil.

Uprostřed oslavy se vlk probudil, vylezl ze studny, lehl na zem a spal. V tom okamžiku přišlo sedm trpaslíků, podívali se na vlka a poznali, že je to kouzelný vlk, který se nedá lehce zabít.

Vlk se probudil a zaútočil na Sněhurku, kterou zabil. Trpaslíci udělali skleněnou rakev, do které Sněhurku dali. Sněhurka spala a spala.

Najednou se objevila zlá čarodějnice a odnesla si vlka s sebou.

Přišel první trpaslík, druhý trpaslík, až jich přišlo všech sedm a začali plakat nad skleněnou rakví. Sněhurka se probudila, vstala z rakve a objala babičku. Babička povídá: „Proč mi to děláš?“ Sněhurka odpověděla: „Já nevím“.

Sněhurka šla zpátky domů. Po cestě nasbírala borůvky a ostružiny. Přišla k mamince a povídá jí o tom, jak se měla u babičky. Přitom povídání jedla borůvky a ostružiny, co nasbírala.

Maminka jí řekla: „To si měla pilný den.“ Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

Co všechno umí světlo

Veronika Havlíčková

Vál klidný podzimní vítr. Barevné listí tiše ševelilo dvěma kamarádům nad hlavou. Oba seděli opření zády o starý dub. Chlapec tiše hovořil a dívka ho se zaujetím poslouchala.

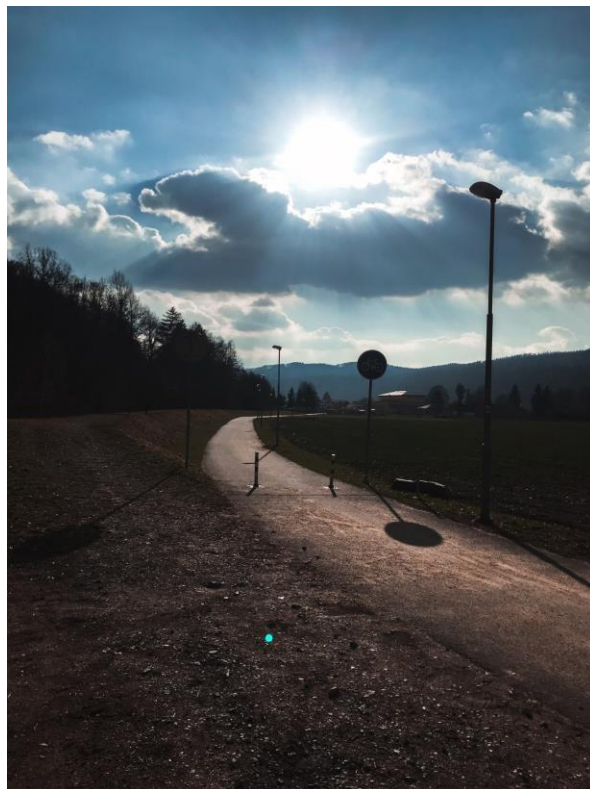
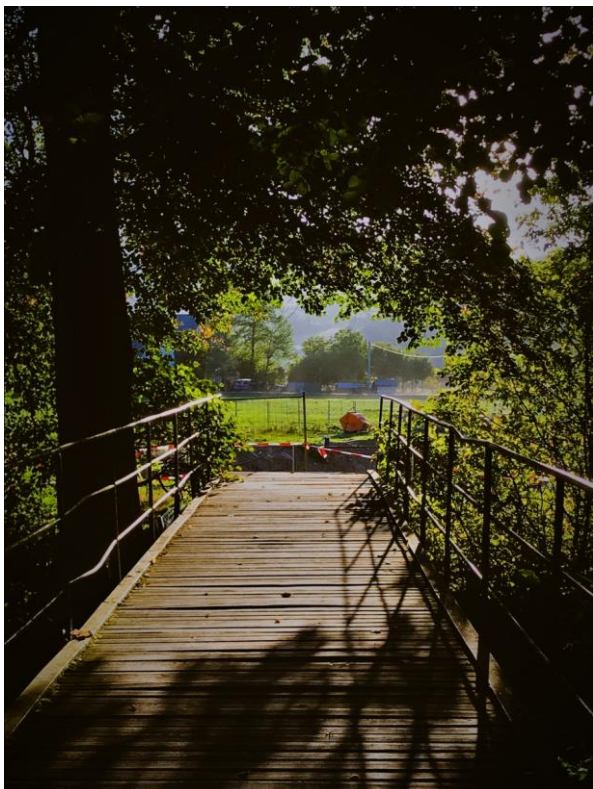
Najednou dívce spadl do vlasů nažloutlý list. Chlapec s vyprávěním ustal. „Co je?“ zeptala se po chvíli ticha dívka. „Mohu?“ dovolil se a lístek jí z vlasů vytáhl. Dívka se zarazila a pohlédla na dubový list v chlapcových rukách. „Jak sis toho všimnul, když jsi ...“ přemýšlela, jak to vyjádřit. „Slepý?“ dokončil její větu. „Ano.“ Chlapec upustil list na zem a opět se opřel o kmen stromu. „Cítím to. Všechny ty barvy, květiny a lidi vidím uvnitř sebe. Ale přesto to nevidím stejně jako ty.“ Dívka zamyšleně hleděla na chlapce. Rozhodla se debatu dál nerozvádět, byla zvyklá, že je její kamarád trochu zvláštní.

Seděli vedle sebe ještě dlouho. Užívali si spolu každou chvíli. Slunce se začalo pomalu naklánět k obzoru. Bílé nadýchané obláčky se začaly barvit do žluta, oranžova a červena. Celou krajinu pohltilo zlaté světlo.

Brzy slunce zmizelo za obzorem. Jas dne vystřídal nevlídný stín. Objal údolí do temného studeného objetí.

Přátelé vyrazili domů. Chlapec se opatrně držel dívčina ramene a následoval ji po cestě do města. „Něco se děje,“ zašeptal chlapec za branami města. „To je jen tou tmou,“ chlácholivě ho pohladila po rameni. Ale toho zvláštního pocitu na hrudi se nezbavila. Měl pravdu. Obloha byla nezvykle temná. Nebe zakrývaly husté černé mraky. Nebýt pouličních lamp domů by nedošli.

Ještě dlouho tu noc přemýšlela dívka v posteli nad uběhlým dnem, nad krásnými chvílemi pod slunečným dubem a nad podivnými obavami provázejícími je v setmělých ulicích.

U zámku v Rudě – 19. 2. 2019 – autor: Matěj Konyarik

U koliby, Hostice – 27. 2. 2019 – autor: Klára Krumpová

Učitelka napsala žákovi
do žákovské knížky:
„Smrdí, umývat!“
Otec odepsal:
„Učit, nečuchat!“

Dcera má v žákovské knížce
poznámku: „Je drzá a hubatá!“
Druhý den čte paní učitelka
odpověď: „To má po matce.
Zmlátil jsem je obě. Otec.“

Klepání na nebeskou bránu.
Svatý Petr se ptá: „Co je?“
„Neříká se CO JE, ale KDO JE!“
„Bože, zase učitelka!“